

Sygn. akt: I C 1184/17

Na rozprawie dnia 27 grudnia 2017 r. nie stawił się pełnomocnik powoda (...) S.A. z siedzibą w W., zawiadomiony o terminie.

Pozwany R. B. nie stawił się, zawiadomiony w trybie art. 139§1 kpc, nie złożył żadnych wyjaśnień, ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Odstąpiono od nagrywania na podstawie art. 157§2 KPC.

Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący:

Protokolant:

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Kłek
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Bukiejko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 grudnia 2017 r. w K.

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko R. B.

o zapłatę

powództwo oddała.

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. B. kwoty 469 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz obciążenie pozwanego kosztami procesu. Podniósł, że zawarł z pozwanym w formie pisemnej umowę pożyczki pieniężnej stanowiącej kredyt konsumencki nr (...), wypłaconej w dniu 27.05.2016 r.. Na mocy umowy powód zobowiązał się udzielić pozwanemu pożyczki pieniężnej w kwocie 2000 zł na okres 12 miesięcy, a pozwany zobowiązał się zwrócić ją zgodnie z harmonogramem spłat oraz odsetkami umownymi w wysokości 10% w stosunku rocznym. Dodatkowo pozwany zobowiązał się zapłacić wraz z każdą ratą pożyczki opłatę administracyjną w wysokości 15 zł miesięcznie oraz jednorazową opłatę przygotowawczą w wysokości 590,00 zł, która rozdzielana była proporcjonalnie do liczby rat pożyczki i uiszczana częściowo z każdą ratą w terminach spłaty rat. Na dzień wniesienia pozwu zobowiązanie pozwanego wynosi 469 zł, na co składają się kwota 333,30 zł tytułem sumy niespłaconych rat kapitałowych z harmonogramu spłaty pożyczki, kwota 7,40 zł – skapitalizowana kwota odsetek

umownych od kwoty niespłaconego kapitału za okres od 19.04.2017 r. do 09.07.2017r., opłata przygotowawcza w łącznej kwocie 98,30 zł, opłata administracyjna w kwocie 30 zł. Umowa pożyczki została rozwiązana przez powoda pismem z dnia 23.06.2017 r. za 2 tygodniowym wypowiedzeniem z uwagi na opóźnienie w spłacie zadłużenia.

Pozwany R. B. , zawiadomiony o terminie w trybie art. 139§1 kpc, nie stawił się na rozprawie, nie złożył odpowiedzi na pozew i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód nie udowodnił, że przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem pozwanego. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Strony zobowiązane są w myśl przepisu art. 232 kpc wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ciężar udowodnienia faktów uzasadniających objęte pozwem roszczenie spoczywał na powodzie, który winien wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu.

W niniejszej sprawie powód nie udowodnił, iż przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem pozwanego, nie wykazał bowiem istnienia przedmiotowej wierzytelności.

Pożyczka jest umową, na podstawie której dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki (w szczególności określoną ilość pieniędzy), a biorący zobowiązuje się zwrócić przedmiot pożyczki w pieniądzech o tej samej wielkości lub w rzeczach tego samego gatunku i takiej samej jakości (art. 720 k.c.).

W kodeksie cywilnym zostały wskazane essentialia negotii umowy pożyczki, które stanowią nie tylko oznaczenie stron i określenie ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, ale obejmują również zobowiązanie się do ich przeniesienia oraz obowiązek zwrotu przedmiotu pożyczki. W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zatem zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę pożyczki, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku (wyrok S. Apel. W Łodzi z 18.06.2015r., I ACa 33/15, LEX nr 1789954).

Przy zawarciu umowy pożyczki, podobnie jak przy umowie sprzedaży, dochodzi do zmian w obrębie prawa własności przedmiotu umowy. Obowiązkowi pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie. Dopóki przedmiot pożyczki nie zostanie wydany pożyczkobiorcy, nie może powstać obciążający pożyczkobiorcę obowiązek jego zwrotu.

Przedstawiony przez stronę powodową materiał dowodowy nie stanowi wystarczającej podstawy do uwzględnienia powództwa.

Powód załączył do pozwu kserokopię umowy pożyczki z dnia 23.05.2016r. nr (...) (k. 17-24), która miała zostać zawarta z powodem przez pozwanego, natomiast nie przedłożył dowodu wypłacenia pozwanemu kwoty pożyczki czyli dowodu przeniesienia na biorącego pożyczkę własności przedmiotu umowy. W umowie pożyczki (pkt 2) określono sposób wypłaty pożyczki przez pożyczkodawcę (m.in przelewem na rachunek bankowy) jednak ani umowa pożyczki ani też inne przedłożone przez stronę dokumenty nie potwierdzają przeniesienia na pozwanego kwoty pożyczki (dokonania wypłaty). Dowodu takiego nie stanowi kserokopia pisma z dnia 10.06.2016 r. zawierającego harmonogram spłaty (k. 25).

Jak już wyżej wskazano, stosownie do art. 720 k.c., obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie jest odpowiednikiem zobowiązania dającego pożyczkę do przeniesienia na własność biorącego przedmiot pożyczki. Obowiązek zwrotu przedmiotu pożyczki, obciążający pożyczkobiorcę, nie może powstać, dopóki przedmiot pożyczki

nie zostanie pożyczkobiorcy wydany. W niniejszej sprawie powód nie przedstawił dowodu przeniesienia na biorącego pożyczkę własności przedmiotu umowy tj. określonej w umowie pożyczki kwoty pieniędzy.

Dowodu istnienia zobowiązania pozwanego nie stanowią także wezwania do zapłaty oraz oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki. Z ich treści nie wynika, przez kogo są one podpisane i czy jest to osoba umocowana do reprezentowania powoda. Brak również dowodów ich doręczenia pozwanemu, a w szczególności dowodu, iż pozwany uznał wynikające z nich zobowiązanie.

Należy ponadto wskazać, iż przedłożone przez stronę powodową kserokopie : umowy pożyczki, pisma z dnia 10.06.2016 r. z harmonogramem spłaty, monitów i wezwań do zapłaty oraz wypowiedzenia umowy pożyczki nie stanowią dokumentów w rozumieniu art. 245 k.p.c. Kserokopie te nie zostały potwierdzone za zgodność z oryginałem w sposób określony w art. 129§2 k.p.c. Wprawdzie są one opatrzone pieczęciami pełnomocnika powoda występującego w sprawie, ale na żadnej z tych pieczęci nie ma podpisu pełnomocnika. Zawierają one jedynie kopię podpisu odbitą sposobem mechanicznym (faksymile podpisu), które stanowi integralną część pieczęci, co nie spełnia przesłanek uwierzytelnienia określonych w art. 129§2 k.p.c. W konsekwencji w/w kserokopie nie stanowią dowodu zdarzeń w nich opisanych, w szczególności nie stanowią dowodu, że oświadczenia w nich zawarte pochodzą od osób w nich wymienionych.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, istnieją w sprawie uzasadnione wątpliwości, uniemożliwiające przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda odnoszących się do istnienia, wysokości oraz wymagalności dochodzonego pozwem roszczenia. W tej sytuacji, pomimo zaistnienia formalnych przesłanek do wydania w sprawie wyroku zaocznego skutek nie działania w sprawie pozwanego, Sąd oddalił powództwo.